

de lefva i en ödemark, der de med yxan i handen måste börja med att rödja opp ett rum för sin hustomt? — Mannen kan hafva tjent såsom dräng i flera år. Han har årligen förtjent en omgång kläder, dem han nött ut efter hand. Han har fått 20 R:d i årlig lön; äro de i behåll, så gå de åt på bröllopsdagen; brukar han tobak, så har han icke en styfver till öfverlopps. Henne som qvinna har man icke att räkna på, ty all hennes egendom består i några omgångar kläder. De hafva redan nött blomman af sin ålder i andras tjenst. Nu anträda de lifvets bana på egen hand. De sätta sig ned i en ödemark. De måste börja med en lappkoja. Deras fattiga anhöriga gifva dem ett par getter, en ko, några får; det är all den handräckning, de kunna gifva dem. Imidlertid börja de arbeta, bo och bygga, så godt de kunna. Men de måste hafva mat för dagen, och den skall hemtas ur fisksjön, som plägar kallas: "*Vår Herres visthus*." De villja lega folk till hjälp, att timra hus; men de hafva icke penningar. De villja låna, men hafva ingen credit. Sålunda förfelas ofta ett godt ändamål af brist på erforderliga medel.

§. 27.

Men ponera, att en upprigtig menniskovän räckte dessa villrådiga contrahenter

en hjälpsam hand och föresloge dem följande villkor: Jag ger eder ett nybygge till everldelig egendom för eder och edra efterkommande med det villkor, att J arbeten, bebyggen och uppodlen detsamma efter yttersta förmåga; hvad menen J, skulle de icke antaga anbudet? Ja; skulle man svara: Hvem vill icke hafva nybyggen till skänks? Men, om ock någon vore nog enfalldig, att låta uppodla nybyggen, blott för att skänka bort dem; hvad hade han för tack derför? Eller huru skulle dessa nybyggen användas till båtнад för staten? Ty icke är hela Lappmarken uppodlad dermed, att en och annan privat man uppsätter några nybyggen.

Härtill svaras: en sannskyldig menniskovän gör detta utan anspråk på belöning, endast med den tillfredsställelsen, att hafva lindrat medmenniskors lidanden eller befrämjat deras framkomst. Att sådana nybyggen skulle blifva till båtнад för staten, det skall nedanföre visas. Jag vill imidlertid anmärka, att ett sådant företag är redan lyckligen börjadt, af den i Norrland så ömt saknade Friherre Hermelin.

§. 28.

Hermelins princip var ungefärligen denna: Han visste, att i Lappmarken funnos rika jernberg; men der fattades folk vid be-